

Àmbit eclesial

Per a una comunió fidel amb la nostra missió i amb la dignitat de la dona entre els batejats a les parròquies del món obrer.

PRIORITAT

Pel que fa a la prioritat ens decanem pel redactat que hem treballat des del principi:

La combinació de “sortir de la inèrcia del moviment i participar amb el laïcat a les parròquies tot aprofitant la dinàmica sinodal per fer autèntiques comunitats acollidores” i “avançar en el reconeixement i la igualtat de la dona, l’empoderament dels laics i la renovació eclesial”.

ESPIRITUALITAT

Recordem que l’espiritualitat és una prioritat transversal.

Valorem la necessitat de l’acompanyament, la interioritat i l’espiritualitat al moviment.

“Us dono un manament nou: que us estimeu els uns **als altres** tal **com jo us he estimat**. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom **coneixerà que sou deixebles meus** per l’amor que us tindreu entre vosaltres.” (Jn 13,34-35)

- **Els altres.** Reconèixer aquells altres que pretenen ser deixebles de Jesús i que nodreixen aquesta identitat a les parròquies.
- **Tal com jo us he estimat.** Aprenem de Jesús a estimar aquell que és diferent a nosaltres, algú amb qui compartim el baptisme, l’eucaristia i la crida que sentim de seguir Jesús i ser el seu testimoni.
- **Coneixerà.** Evitar que es vegi divisió i enemistat entre els deixebles de Jesús; ans al contrari, donar testimoni de convivència en la diversitat, diàleg fecund en la sinodalitat, comunió, etc.
- **Deixebles.** Aprendre els uns dels altres, qüestionar-nos des de l’amor, per ser millors deixebles de l’únic Mestre, de l’únic Senyor.

La **Dinàmica** sinodal pot ser una eina que ens ajudi en la trobada amb els altres.

BREU INCÍS SOBRE LA SINODALITAT

És evident que a l’església actual hi ha una diversitat tensionada i una polarització d’estils que semblen difícils de reconciliar. Els bisbes (Papa inclòs) s’han adonat del risc de ruptura que hi ha. Des d’aquest context de necessitat de trobar una eina que faci compatible la diversitat amb la comunió, podem entendre la sinodalitat.

La sinodalitat, dit d'una manera molt simple, és un regal que l'església en l'època del papa Francesc va rebre de l'Esperit Sant com a eina per a créixer en comunió efectiva i real.

Es tracta de fer una profunda DOBLE ESCOLTA:

ESCOLTAR l'altre (persona o realitat eclesial, amb la qual participo de la dinàmica) i ESCOLTAR l'esperit de Jesús (d'aquí el silenci, per destacar en clau evangèlica. Reconèixer el que és acció i do de Déu en l'altre, construir des de l'allò que ens uneix).

L'esperit és pura essència comunitària (Trinitat), descendeix en clau comunitària, ningú se'l pot apropiat, la Ruah [l'Esperit Sant] és catòlica no individualista, inclusiva no exclusiva, corresponsable no directiva, circular no piramidal...

Si volem contribuir a ser l'església de Jesús, hem de facilitar a l'esperit de Jesús el seu protagonisme, és a dir DISCERNIR allò que l'Esperit ens diu en comunitat. La metodologia sinodal no és per a un debat, ni per a una tertúlia radiofònica, té més aviat connexions amb l'esperit profund de la Revisió de Vida Obrera.

METODOLOGIA SINODAL

Es desenvolupa en tres temps claus:

1. Ronda d'Escolta Activa (Parlar i Escoltar)

Dinàmica: Cada persona comparteix la seva reflexió personal sobre el tema proposat.

Actitud: Es parla des de la pròpia experiència i s'escolta sense jutjar el que diuen els altres. Tots tenen el mateix temps per expressar-se.

2. Ronda de Ressonància (L'Eco)

Dinàmica: Un moment de silenci per processar allò escoltat, seguit d'un espai on cada participant expressa allò que li ha ressonat més de les intervencions dels companys.

Actitud: Es busca identificar els punts en comú, les diferències significatives i els ecos que ressonen a tot el grup (Construir quelcom junts).

3. Discerniment Comunitari (Construir junts)

Dinàmica: A partir d'allò compartit, el grup dialoga per tal d'identificar les inspiracions, mocions comunes o crides de Déu a través del procés viscut.

Resultat: Es redacta una síntesi amb el fruits del diàleg, destacant convergències, divergències i propostes concretes.

SENTIT DE LA PRIORITAT

Tant a l'ACO com en altres moviments en els quals hem crescut, hem tingut l'oportunitat de descobrir l'espiritualitat de Jesús encarnada a la vida. Hem pogut experimentar la transformació personal i acompanyar la de l'altre. El diàleg, l'escolta, la inclusió, la defensa del bé comú, la solidaritat, la justícia social, etc. Ens hem sentit membres de veritables comunitats d'**amor**, ja sigui a unes colònies, a la Setmana Santa, als equips base, a les parròquies, etc.

Estar al servei dels altres i sentir-nos part de la Construcció del Regne de Déu a la feina, al nostre entorn, durant la joventut, la maduresa i la vellesa; durant la criança compartida i fonamentada en els valors de l'evangeli, ens ha fet feliços i ens ha donat un propòsit de vida.

Aquestes comunitats ens han sostingut i cridat a l'acció a través del compromís a i amb el nostre entorn. Sovint nedant contracorrent en medis més o menys hostils.

Hem comprovat que participar vivencialment de la construcció del Regne en ha fet feliços, lliures i cada vegada més humans.

Aquesta construcció la duem a terme amb altres, cristians i no cristians que creiem que un món millor és possible i, de vegades, també amb aquells que no ho creuen o el seu món millor no té res a veure amb els valors de l'evangeli.

Convivim en un món cada vegada més individualitzat en el qual la humanitat és tractada com a bonisme, ingenuïtat, etc. I, malauradament, els discursos xenòfobs i d'odi estan calant als nostres barris i feines, al temps que cada vegada més treballadors estan immersos en situacions de vulnerabilitat i pobresa. És en aquests entorns que la presència de Déu-Pare es fa necessària. Nosaltres estem cridats a ser instruments per fer-la present a través de l'acció directa, participant en plataformes, sindicats, etc. Tot esdevenint església en cada àmbit de la nostra vida.

La prioritat que ens ocupa explicita el fet que ens sentim bé amb aquells que pensen com nosaltres dins de l'església i aquesta és molt més àmplia.

Conèixer-la ens enriqueix i això no suposa deixar de ser un mateix, ni deixar de fer el que es fa. No suposa deixar de banda les accions que s'estiguin duent a terme.

Com ens podem fer visibles a la parròquia si no hi apareixem?

Estem cridats a sortir a la trobada de l'altre sense complexos d'inferioritat ni superioritat.

Observem que les parròquies han de caminar cap a una renovació profunda, permetent espais d'empoderament i protagonisme dels laics: dones i homes.

Respecte al nostre entorn veiem que, actualment, som en una societat líquida, secularitzada, diversa, (encara) patriarcal, amb democràcies formals i

polaritzades, entre altres característiques. En aquest context les parròquies subratllen aspectes:

Societat líquida. Als nostres barris obrers molts comerços tanquen, hi ha molta població rotativa, s'estan convertint en llocs cada vegada més dormitori i hi ha menys espai per a la convivència alhora que hi ha una dificultat creixent (no impossibilitat) de generar vincles, organització, etc.

- En aquest context, les parròquies continuen sent **llocs tangibles de trobada** (també a alguns barris ho són les associacions veïnals i altres espais).

Societat secularitzada. La transmissió de la fe intergeneracional s'ha trencat. Però, tot i així hi ha cerques personals o tendències (l'actual moda juvenil neo religiosa emocional) que fa que per diferents motius la gent vagi a les parròquies on hi ha sagraments, tradicions piadoses, processos de formació, grups comunitaris, activitats per gent gran, Càritas, etc

Les parròquies en els barris del món obrer són testimoni explícit de la dimensió transcendent que conviu amb salons del Regne (Testimonis de Jehová), cultes evangelistes, alguna mesquita...

Societat diversa. L'individualisme i el relativisme han fet que hi hagi plantejaments diversos respecte a la manera d'enfocar la vida. A les parròquies es percep també la diversitat social, en les opcions polítiques, en sensibilitats, en modes i maneres de fer. La presència de creients migrants que comparteixen la fe introdueix formats culturals diferents als nostres. La multiculturalitat aporta diversitat de maneres de sentir i expressar la fe.

La parròquia continua esdevenint un **espai inclusiu d'acollida on s'intenta viure en comunió**, això no és fàcil i cal treballar-hi.

Societat encara patriarcal. Tot i que el feminisme és una revolució transversal que ha anat donant passos molt importants, la societat encara és molt patriarcal. A l'església catòlica també es van donant passos cap a l'empoderament de la dona, tot i que, malauradament, són petits avenços. A més a més l'església institució és considerada com a prototip de la societat patriarcal.

També a les parròquies amb marcat estil clericalista, encara queden per donar molts passos fins que **la igualtat sigui costum**.

Societat on la democràcia és cada vegada més formal i està més polaritzada. La participació en la democràcia es cada vegada menor, això fa que sigui més formal, fràgil i manipulable pels poders econòmics a través de les xarxes socials i els mitjans de comunicació.

La parròquia obre (en teoria) una possibilitat de participació on el poder resideix (per ser església) en l'Esperit Sant que assisteix a tots es components de la comunitat i els possibilita **participació i protagonisme real**.

La diòcesi es fa present a través de les diferents experiències comunitàries: acció catòlica especialitzada (moviments) / acció catòlica general (vertebrada a partir de les parròquies), comunitats de consagrats, monestirs, etc. El seu valor eclesial i pastoral estan fora de dubte, tot i que pateixen les envestides de les novetats que porta el pas del temps.

La parròquia en un barri és el mode més habitual que una diòcesi (Església local) articula la seva presència al territori.

A la realitat obrera actual, en el context de les nostres societats, **les parròquies tenen avui especial rellevància per diferents motius**. Són un **espai tangible** de trobada de persones del món obrer, en aquestes es cultiva la **dimensió transcendent** (fins i tot moltes vegades caminen per la senda del discipulat de Jesús), la **convivència en la diversitat és un repte** que s'entoma i el grup humà més present és el de dones amb més o menys **participació i protagonisme** segons sigui més o menys present el "virus clerical" del nucli responsable parroquial.

ACO és una realitat eclesial (moviment especialitzat) des d'on alimentem el nostre ser deixebles i apòstols de Jesús als equips de Revisió de Vida (RdV) que ens impulsa a altres **llocs tangibles** (els nostres ambients) on intentem ser **testimonis de la presència de Déu** (amb les nostres actituds, estil, compromís), on lluitem per **crear ponts** dins de les forces del moviment obrer (sindicats, afes, aavv...) per a fomentar accions transformadores cap el Regne. On **percebem i aplaudim l'empoderament de la dona** que s'obre camí, no sense dificultats.

Als nostres ambients, normalment, no hi arriben ni hi incideixen les parròquies (per desconeixement, desconfiança, desconeixement de la DSI, impotència...).

Sabem que l'ACO està al servei del Regne sent Església de Jesús, el mateix que qualsevol parròquia està al servei del Regne sent Església de Jesús. No hem de tenir "complexos" amb les parròquies.

Es constata que gran part de la militància de l'ACO no té contacte habitual amb la parròquia.

Un altre aspecte que destaca la prioritat és el que fa referència a la necessitat de continuar treballat per tal que vagi arribant el reconeixement i la igualtat de la dona a l'Església i aquesta pugui anar desenvolupant responsabilitats que només estan reservades per als homes (sacerdoci, diaconat, etc.). Considerem que es podria començar per reconèixer com a Ministeris Eclesials el servei de consiliaria que realitzen els laics, dones i homes, en els diferents moviments.

Aquest tema de la igualtat requereix, en el cas de les dones, una atenció prioritària. Dones i homes som iguals. Document del sínode dels bisbes n. 52 i 60.

"52. La necesidad de una conversión en las relaciones concierne inequívocamente a las relaciones entre hombres y mujeres. El dinamismo relacional está inscrito en nuestra condición de criaturas. La diferencia sexual

constituye la base de la relacionalidad humana. “Y creó Dios al hombre a su imagen, a imagen de Dios lo creó, varón y mujer los creó” (Gn 1,27). En el proyecto de Dios, esta diferencia originaria no implica desigualdad entre el hombre y la mujer. En la nueva creación, esta es reinterpretada a la luz de la dignidad del Bautismo: “Cuanto habéis sido bautizados en Cristo, os habéis revestido de Cristo. No hay judío y griego, esclavo y libre, hombre y mujer, porque todos vosotros sois uno en Cristo Jesús” (Gal 3,27-28). Como cristianos, estamos llamados a acoger y respetar, en las distintas formas y contextos en que se expresa, esta diferencia que es don de Dios y fuente de vida. Damos testimonio del Evangelio cuando intentamos vivir relaciones que respeten la igual dignidad y la reciprocidad entre hombres y mujeres. Las expresiones recurrentes de dolor y sufrimiento por parte de mujeres de todas las regiones y continentes, tanto laicas como consagradas, durante el proceso sinodal revelan con qué frecuencia no logramos hacerlo.”

“60. En virtud del Bautismo, hombres y mujeres gozan de igual dignidad en el Pueblo de Dios. Sin embargo, las mujeres siguen encontrando obstáculos para obtener un reconocimiento más pleno de sus carismas, de su vocación y de su lugar en los diversos ámbitos de la vida de la Iglesia, en detrimento del servicio a la misión común. La Escritura atestigua la función destacada de muchas mujeres en la historia de la salvación. A una mujer, María Magdalena, se le confió el primer anuncio de la Resurrección; el día de Pentecostés, en el Cenáculo, estaba presente María, la Madre de Dios, junto a muchas mujeres que habían seguido al Señor. Es importante que los pasajes pertinentes de la Escritura encuentren un espacio apropiado en los leccionarios litúrgicos. Algunas coyunturas cruciales en la historia de la Iglesia confirman la contribución esencial de las mujeres movidas por el Espíritu. Las mujeres constituyen la mayoría de los fieles y a menudo son los primeros testigos de la fe en las familias. Participan activamente en la vida de pequeñas comunidades cristianas y parroquias; dirigen escuelas, hospitales y centros de acogida; lideran iniciativas en favor de la reconciliación y la promoción de la dignidad humana y la justicia social. Las mujeres contribuyen a la investigación teológica y están presentes en puestos de responsabilidad en instituciones vinculadas a la Iglesia, la Curia diocesana y la Curia Romana. Hay mujeres que ejercen funciones de autoridad o son líderes de comunidades. Esta Asamblea hace un llamamiento a la plena aplicación de todas las oportunidades ya previstas en la legislación vigente en relación con la función de la mujer, en particular en los lugares donde aún no se han implementado. No hay nada que impida que las mujeres desempeñen funciones de liderazgo en la Iglesia: lo que viene del Espíritu Santo no puede detenerse. También sigue abierta la cuestión del acceso de las mujeres al ministerio diaconal y es necesario proseguir con el discernimiento a este respecto. La Asamblea pide también que se preste más atención al lenguaje y a las imágenes utilizadas en la predicación, la enseñanza, la catequesis y la redacción de los documentos oficiales de la Iglesia, dando más espacio a la contribución de mujeres santas, teólogas y místicas.”

Per tot això, l'ACO en aquest Consell, sense renunciar a la nostra essència de ser realitat eclesial d'Acció Catòlica especialitzada en el món obrer, **veiem avui**

amb sentit considerar la següent línia de treball tot combinant el “sortir de la inèrcia del moviment i participar amb el laïcat en les parròquies aprofitant la dinàmica sinodal per a fer autèntiques comunitats acollidores” i “avançar en el reconeixement i la igualtat de la dona, l’empoderament dels laics i la renovació eclesial”

Objectius:

- 1- Apropar-nos amb qualitat a les persones de les parròquies i del nostre entorn donant passes reals segons el moment que es trobi cadascú.**

Pistes per al desenvolupament:

- passar del tracte esporàdic a un de continu,
- passar de compartir únicament espai al diàleg,
- passar d’una actitud passiva a una més protagonista,
- passar de la indiferència a l’escolta,
- passar de posar-se de perfil a implicar-se,
- Etc.

- 2- Aportar o reforçar a les parròquies des de la nostra espiritualitat de la unió fe - vida.**

Pistes per al desenvolupament:

- l’acollida (migrants, joves, etc.).
- aprendre i impulsar la sinodalitat (converses en l’Esperit discerniment).
- la DSI.
- l’empoderament dels laics i les laiques.
- La consciència de classe i l’opció pels pobres, la Pastoral Obrera, ACO, etc.
- L’acció als ambients.

- 3- Avançar en la plena igualtat de gènere a les comunitats parroquials i al nostre moviment: fomentar la paritat, denunciar l’estructura masclista a l’església, fomentar la participació com a consiliàries, a les celebracions, etc.**

Pistes per al desenvolupament:

- Avançar en el fet de responsabilitzar laics i laiques a les parròquies.
- Plena igualtat d'homes i dones a l'església.
- Fer que les laiques tinguin més pes a les celebracions i que se'ls reconegui el treball que fan com a acompanyants (consiliàries) dels grups.

MITJANS

-Setmana Santa

-Recessos, jornades de formació (Alcem la Veu-Col·lectiu de dones d'església, etc.)

-Participar a jornades d'Apostolat Seglar.

-Proposar a les parròquies formacions de Rdv, Estudi d'evangeli (paper de la dona en l'evangeli...) i DSI.

-Creació i dinamització dels equips parroquials de la pastoral obrera (EPOs).

-Proposar moments on compartir les vivències diàries, parlant amb l'estil de la Rdv.

-Convidar a les nostres jornades de formació, Estudis d'Evangeli, etc. als feligresos de les parròquies on es realitzin aquestes trobades. [Podríem obrir a les persones de les nostres parròquies les trobades de formació, Rdv, celebracions, accions i fer-les, si pot ser, a locals de les parròquies dels nostres barris]

- Participació a les parròquies des de la perspectiva de persones que puguin estar passant dificultats (ancians, migrants, malalts).

-Afavorir l'apropament als grups més vulnerables des de l'acollida, la trobada i el diàleg.

-Promoure una espiritualitat lligada a la vida que sorgeix de la implicació a la feina, al barri, etc. [proposar EE, RdV oberts]

- Introduir als grups parroquials "moments de conversa sinodal" (Consells Parroquials, grup de Càritas, etc.)

- Reunions dels nostres representants amb la institució eclesial.

- Treballar pel reconeixement de la consiliaria com a ministeri eclesial.

- Potenciar la figura de las consiliàries dins del moviment.

- Estudi comparatiu entre les consiliàries dutes a terme per dones i per homes. Indagar sobre les causes d'aquest fet.

- Visibilitzar durant les eucaristies el servei ministerial de dones acòlites, lectores, i en el fet de donar la comunió.